

Δε φοβόμαστε να πούμε όχι στα παιδιά (Δρ. Κλαίρη Μαυρόματου, καθηγήτρια Μέσης Εκπαίδευσης)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

ΟΧΙ! Δεν είναι φυσικά η εθνική μας επέτειος! Είναι όμως το δικαίωμα ή μάλλον η υποχρέωση του γονιού να θέτει όρια στην παιδική παντοδυναμία και ένας τρόπος είναι να μη φοβάται να πει όχι όταν χρειάζεται.

Όλοι μας, ως γονείς ή παππούδες, έχουμε ενδώσει στα παρακάλια του παιδιού μας για ένα παιχνίδι επιπλέον από τα εκατοντάδες που έχει, ή ένα παγωτό πριν το γεύμα! Είναι συχνό το φαινόμενο, αλλά και συχνό το δίλημμα. Μήπως το παιδί στενοχωρηθεί αν δεν του το πάρω; Μήπως πληγωθεί; Ποιο είναι το σωστό; Επιτρέπεται να τουβάλω όριο; Γιατί να του το στερήσω αφού μπορεί να το έχει; Δεν αντέχω την γκρίνια του αν δεν του πάρω αυτό που ζητά!

Έτσι λοιπόν αν ενδώσουμε, το παιδί βραχυπρόθεσμα ικανοποιείται, ο γονιός φαντάζει ο καλύτερος και όλοι είναι ήσυχoi και ευχαριστημένοι! Για πολύ λίγο. Μέχρι να έρθει η επόμενη απαίτηση του γλυκύτατου αλλά παντοδύναμου μικρού δυνάστη και να παιχθεί το έργο από την αρχή.

Ωστόσο, η πραγματικότητα, μαζί με τις σύγχρονες παιδαγωγικές θεωρίες, (αλλά και ανεξάρτητα από αυτές), άλλα υποδεικνύει.

Ο τετράχρονος Στρατής κοιμόταν ακόμα με πιπίλα και μια κούκλα που την έλεγε ...Χαράλαμπο και είχε από τα πολλά χρόνια γίνει κουρέλι, αλλά εκείνος δεν την άφηνε με τίποτα. Οι γονείς καταλάβαιναν ότι αυτό ήταν πλέον υπερβολή, αλλά δεν τολμούσαν να του τα πάρουν. Ανησυχούσαν μήπως το παιδί είχε «συναισθηματική ανάγκη», όπως έλεγαν, να έχει αυτά τα ...gadgets μαζί του, δεν γνώριζαν σε ποια ηλικία αυτά κόβονται. Δεν τολμούσαν διότι ήταν σίγουροι ότι θα περάσουν μετά άσχημα, ξάγρυπνοι ποιος ξέρει πόσες ημέρες, με το παιδί να σκάει στο κλάμα. Δεν μπορούσαν, δεν ήθελαν να το αντιμετωπίσουν.

Όπου ήρθε μια μέρα που η οικογένεια θα ταξίδευε από Μυτιλήνη για Αθήνα και στη φούρια να κλείσουν και φορτωθούν οι βαλίτσες, κλείστηκαν μέσα και η πιπίλα και ο Χαράλαμπος. Αυτό έγινε αντιληπτό, μόνο αφού είχε αναχωρήσει το πλοίο και

είχαν κλείσει το γκαράζ. Μεγάλη ανησυχία κατέλαβε τους γονείς. Ωχ! Καταστροφή! Τι θα γινόταν, πώς θα ταξίδευαν, ήταν ανάγκη τώρα;

Να όμως που ο Στρατής το είδε το πράγμα αλλιώς. Όταν κατάλαβε με κάποια στενοχώρια βέβαια, ότι τα πράγματά του δε θα τα είχε, και ότι αυτό ό,τι κι αν έκανε ήταν δεδομένο, σχεδόν δε μίλησε. Το όχι που έπρεπε να έχουν πει οι γονείς εγκαίρως, το είπε στο παράδειγμά μας η συγκυρία. Τελικά τίποτα σπαραξικάρδιο δεν συνέβη, γιατί δεν υπήρχε εναλλακτική. Αυτό ήταν. Ο Στρατής κοιμήθηκε ήσυχος, χωρίς αυτά. Στην Αθήνα πια, του είπαν ότι η πιπίλα και η κούκλα έμειναν στο σπίτι της Μυτιλήνης. Δεν τα ξαναζήτησε ποτέ.

Μακάρι να ερχόταν όλα τόσο βολικά όσο στο παραπάνω παράδειγμα. Δεν είναι εύκολη υπόθεση η θέσπιση ορίων, και συνεπάγεται και την δική μας οριοθέτηση και αφοσίωση σε αυτήν.

Μερικές φορές οι γονείς είναι αυτοί που δεν τολμούν για τους δικούς τους λόγους να πουν όχι και να θέσουν όρια στο παιδί τους. Το να θέτεις όρια σημαίνει να «περιορίζεις» αλλά και να «αποδεσμεύεις» τα παιδιά. Να τους δίνεις ώθηση να αυτοπραγματοθούν μέσα από το δικό τους ρόλο. Κάτι τέτοιο δεν γίνεται δυστυχώς χωρίς πόνο και από τις δυο πλευρές.

Πρώτη δημοσίευση: εφημερίδα Εμπρός Μυτιλήνης